

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Велико Търново, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети април
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Ем. Ив. Д.
като разгледа докладваното от КАЛОЯН В. ГЕРГОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600045 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искане за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 494/2021 г. на Окръжен съд - Габрово, подадено от адвокат Р.Б. от ГАК в качеството на защитник на осъденото лице Т. Л. Г. от с.Бериево,общ.Севлиево. Посочени са касационните основания по чл. 348, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК в подкрепа на основанието по чл.422,ал.1,т.5 от НПК. Изложени са оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, включително и с характер на съществени такива – твърди се,че първоинстанционният съд въобще не е коментирал наведените възражения за опорочаване на процедурата по обиск,а въззивната инстанция е приела,че не е необходим реквизит от протокола за личен обиск посочването какъв е предмета,който се търси,защо се търси и каква е целта на извършваното действие.В тази насока се приема,че разсъжденията на въззивната инстанция са в противоречие с нормите на чл.160,ал.1 вр. с чл.164,ал.1,т.2 вр. с чл.15 от НПК още повече,че това е първо действие по разследването и обвиняемия следва да знае за какво престъпление е разследван.По-нататък се сочи,че неправилно двете инстанции по същество са приели,че е техническа грешка посочването в протокола за обиск,че действието е извършено на територията на гр.Троян,вместо в с.Дебнево,т.к. съдът когато е одобрил този протокол е одобрил действие извършено в гр.Троян,т.к. не е разполагал с протоколите за разпит на поемните лица,които са посочили действителното място на извършване на визираното процесуално-следствено действие.Навеждат се доводи,че първоинстанционният съд не е изложил мотиви по отношение приложението на чл.9,ал.2 от

НК,а въззивната инстанция е омаловажила възраженията в тази насока с оглед вида,количеството и качеството на наркотика като се е позовала на зачестилите деяния от този вид в съдебния район на гр.Ловеч като е посочена относима съдебна практика в колизия с възприетото от ОС-Ловеч решение.В този контекст се сочи,че ОС-Ловеч в нарушение на принципа за формиране на вътрешното си убеждение по чл.14 от НПК не е отчел вида наркотично вещество – марихуана,неговото количество – 4,007 грама,съдържанието на активно действащия компонент – 6,54 %,единственото осъждане към датата на деянието на Т.Г.,обстоятелството,че е млад мъж,баща,със здравословни проблеми не е съобразил също и характеристикните данни дадени от кмета на населеното място като вместо това е приоритизирал характеристикната справка изготвена от полицейски орган при РУ - Севлиево.

Оплакването за нарушение на материалния закон е свързано с отказа от приложение на привилегирвания състав по чл.354а,ал.5 от НК като в тази насока се приема,че въззивната инстанция не е съобщила данните за личността на дееца – неговата младост,еднократно осъждан,със здравословни проблеми,полагащ грижи за болен баща и сам баща на дете,родило се след инкриминираното деяние,за което е полагал грижи, с добри характеристикни данни изведени от кмета на населеното място,в което живее,както и с оглед вида,количеството и съдържанието на активния компонент в откритото у Т.Г. наркотично вещество и неговото предназначение – за лична употреба.

В условията на алтернативност се иска оправдаване на осъденото лице в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или се измени въззивното решение,а оттам и първоинстанционната присъда като се приложи нормата на чл.354а,ал.5 вр. с ал.3,пр.2,т.1,пр.1 като се наложи справедливо наказание глоба.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура – Велико Търново оспорва основателността на искането, като предлага същото да се остави без уважение.

Адвокат Р.Б., упълномощен защитник на осъденото лице Т. Л. Г., поддържа искането и излага съображения в негова подкрепа. Моли същото да се уважи.

Осъденото лице Т. Л. Г. поддържа казаното от защитника. В правото си на последна дума моли за справедливост.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на наведените в искането основания за възобновяване на делото в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, който не е проверен по касационен ред. Искането е направено от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК и е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК. От съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

Разгледано по съществото искането е неоснователно, като съображенията за това са

следните:

С Присъда № 5/09.08.2021 г., постановена по НОХД № 107/2021 г.,Троянският районен съд,е признал подсъдимия Т. Л. Г. с ЕГН *****, от с.Бериево, обл.Габрово за виновен, в извършване на престъпление по чл.354 а, ал.3, пр.2 - ро, т.1, пр.1 - во, във вр. с чл.55, ал.1, т.1 от НК, като го е осъдил на 3 /три/ месеца лишаване от свобода, което наказание да изтърпи ефективно, при първоначален общ режим, съгласно чл.57 ал.1, т.3 от ЗИНЗС, както и на глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева, която да заплати в полза на Държавата, по сметка на съдебната власт.

Съдът е постановил на основание чл.68, ал.1 от НК, подсъдимият Т.Г., да изтърпи отделно от наказанието 3 /три/ месеца лишаване от свобода и наказанието от 7 /седем/ месеца лишаване от свобода, наложено му с Протоколно определение № 7/25.01.2019 г. по НОХ дело № 33/2019 г. по описа на РС - Троян, влязло в законна сила на 25.01.2019 г., което да бъде изтърпяно ефективно, при първоначален общ режим, съгласно чл.57 ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

С цитираната присъда подсъдимият Т.Г. е бил осъден да заплати разноските по делото, като съдът се е произнесъл и досежно веществените доказателства по делото.

С Решение № 5 от 13.01.2022 г. по ВНОХД № 494/2021 г. на Окръжен съд - Ловеч е изменена присъдата по НОХД № 107/2021 г. на Троянския районен съд в нейната санкционна част като на основание чл.55,ал.3 от НК е отменено наложеното наказание глоба в полза на държавата в размер на 1000 лева.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 1, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му.

На първо място следва да се разгледат оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наложеното наказание могат да бъдат решени, само ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са допуснати съществени нарушения на същите, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

При извършената проверка от настоящата инстанция такива нарушения не се констатира, поради което оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е лишено от основание. В случая липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд. Последният в рамките на проведеното пред него съдебно производство и при постановяване на атакуваното решение също е съобразил дейността си с изискванията на процесуалния закон. В съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК са допуснати и събрани доказателствата, необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 НПК. Видно от мотивите на постановеното решение, вътрешното убеждение на въззивната инстанция

относно приетите за установени фактически положения е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният съд в обхвата на правомощията си по чл. 314 от НПК е извършил цялостна проверка на правилността на присъдата и в съответствие с чл. 339, ал. 2 от НПК е обсъдил доводите, изложени в подкрепа на наведените оплаквания във въззивната жалба. Ето защо липсва порок при формиране на вътрешното убеждение на решаващата въззивна инстанция, като мотивите на решението удовлетворяват изискванията на процесуалния закон, поради което оплакванията за нарушения в този смисъл се явяват напълно неоснователни.

Неоснователно се явява оплакването за нарушено право на защита на осъденото лице Т.Г. с оглед липсата на посочване в протокола за личен обиск какво и защо се търси и на какво основание. Разпоредбата на чл. 164, ал. 1 от НПК не поставя такова изискване, което правилно е констатирано от ОС-Ловеч в мотивите към атакуваното решение, като ограничава съдебния контрол единствено върху субекта извършващ следственото действие, съпоставяйки го с този на обискираното лице, състава и участието на поемните лица и срочността на сезиране на компетентния орган с оглед липсата на предварителна съдебна санкция. На следващо място в протокола за обиск е отразено, че лицето е задържано със заповед за задържане по ЗМВР, което тангентира с чл. 164, ал. 1, т. 1 от НПК и в тази хипотеза законът не поставя изискване да се посочва, в отклика с т. 2 на същата норма, кои са основанията да се счита, че лицето може да е укрило предмети и книжа от значение за делото. Няма съмнение, че личния обиск е действието, с което се слага началото на разследването, но видно от протоколите за разпит на поемните лица на Г. му е било разяснено предварително какво се търси, а именно незаконни предмети и същия сам е посочил какво е държимото от него в тази насока, т.е. същия не само, че е имал представа за действието, което следва и спецификата на предмета, който държи, но и разследващия орган е имал и оправдание на подозрението си, че в същия има предмети, които обосновават извършването на личния му обиск.

Действително в бланката ползвана за удостоверяване на обстоятелствата по личния обиск е посочено, че същия е извършен в гр. Троян, а не в с. Дебнево, но това както правилно е отбелязал въззивният съд не е нарушило правото на защита на Т.Г. – разпитът на поемните лица Р.К. и М.Г., съпоставен с гласните доказателства събрани при разпита на полицейския служител Л. З. сочи, че мястото на действието е именно с. Дебнево, което сочи, че съдебната санкция е дадена именно от съдия от съответния първоинстанционен съд, а именно РС-Троян, т.е. спазен е процесуалния регламент за произнасяне от компетентния съд.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. При приетите за установени фактически положения въззивният съд е достигнал до законосъобразен и обоснован извод, че с деянието си подсъдимият Т.Г. е осъществил всички обективни и субективни признаци на състава на престъплението по чл. 354 а, ал. 3, пр. 2 - ро, т. 1, пр. 1 – во от НК. Противно на твърденията на защитата РС-Троян е посочил в мотивите си съображенията си защо отказва да приложи

разпоредбата на чл.354а от НК като е акцентирал върху спецификата на защитените обществени отношения, техния ръст в последно време сред младежите като е посочил, че държането на наркотично вещество от Г. не е инцидентно, отчел е наклонностите му към извършване на деяние свързани с високорискови наркотични вещества при липса на зависимост с оглед заключението по изготвената съдебно-психиатрична експертиза като е отчел негативните данни от изготвената от РУ-Севлиево характеристична справка, в която е посочено, че същия не работи на постоянен трудов договор, системен нарушител е на обществения ред, който употребява наркотични вещества и е известен и като разпространител на такива. РС-Троян е отчел осъжданията на Г. по НОХД № 33/2019г. на РС-Троян с активация на института по чл.66 от НК, проявената снизходителност от ОС-Габрово по ВНОХД № 52/2020г., който е преквалифицирал деянието за което е осъден Г. от РС-Севлиево в такова по чл.354а, ал.5 вр. с ал.3, пр.2, т.1 от НК приемайки, че липсва поправителен ефект от наложените му до този момент наказания. В допълнение е посочил защо въпреки констатациите за количеството и вида наркотично вещество, ниската стойност на същото и на активния наркотично действащ компонент е отказал да преквалифицира деянието в такова по чл.354а, ал.5 вр. с ал.3, пр.2, т.1 от НК. ОС-Ловеч не е игнорирал в мотивите си тази въпроси като е обсъдил доводите на защитата, които са били подновени пред тази съдебна инстанция като на свой ред е изложил съображения, анализирайки съвкупно всички значими обстоятелства защо няма основание да се приложи института по чл.9, ал.2 от НК, респективно да се преквалифицира деянието в претендираната посока като не е пренебрегнал данните за фактическата му семейна ангажираност и обстоятелството, че е млад баща, ангажиран с отглеждането на малолетно дете и безработна съпруга, но ги е отнесъл към аргументите по приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК като приел, че същите са основание за смекчаване на приложената спрямо Т.Г. наказателна репресия като е отменил наложената глоба в полза на държавата в размер на 1000 лева. Приложената към досъдебното производство характеристична справка на кметския наместник на с.Бериево, общ.Севлиево съвсем не внася претендираната от защитата позитивност в облика на Т.Г. доколкото в същата е посочено, че помага в провеждането на мероприятия организирани от кметството на посоченото населено място, както и на близки и съселяни, но липсата на целенасочен анализ на тази справка не се отразява на верността на направените от въззивната инстанция изводи и решението му да утвърди наложеното от първоинстанционния съд наказание лишаване от свобода в размер на шест месеца. В искането за възобновяване няма претенция за намаляване на същото, доколкото доводите са в посока оправдаване на Т.Г., респективно преквалификация на престъпната му дейност, а и принципно наказанието е било отмерено справедливо при съблюдаване тежестта на инкриминираното деяние и личността на осъдения. Цитираната съдебна практика от защитата по приложението на чл.9, ал.2 от НК не е задължителна и касае казуси с различна специфичност дистанцирана от настоящия случай.

С оглед изложените съображения, настоящият състав на Апелативния съд приема, че направеното искане за възобновяване на наказателното производство от осъдения Г. се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложените съображения и по аргумент от чл. 425 НПК, Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице Т. Л. Г. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 494/2021 г. по описа на ОКРЪЖЕН СЪД - Ловеч.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____